

Készülődjete! - Orbán Viktor október 23.-án, a Hősök Terén elmondott beszéde!

2013 november 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Orbán Viktor miniszterelnök beszéde október 23-án a budapesti Hősök terén.

Jó napot kívánok! Tisztelt Ünnepl? Közönség, Hölgyeim és Uraim!

Tisztelettel köszöntöm Magyarország polgárait nemzeti ünnepünkön. Köszöntöm az országhatáron kívül él? magyarokat. Köszöntöm Európa és a világ szabadságszeret? polgárait, akik szemében '56 éppoly dics?séges, mint amilyenek mi, magyarok látjuk. Köszöntöm a külföldi államok képvisel?it, a vendégeinket és a nagyköveteiket.

Október 23-án az egész szabad világ kalapot emel és meghajtja fejét Magyarország és a magyarok el?tt. Helyes és ill?, hogy a szabad világ saját h?seiként gondol az '56-os szabadságharcosokra. Azokra a magyar n?kre és férfiakra, pesti lányokra és srácokra, akik nyílt harcot indítottak a megszállók és a magukkal hozott kommunista rendszer ellen, amely akkoriban félelemben tartotta az egész szabad világot.

A magyar szabadságharcosok felfedték a világ el?tt, hogy a kommunizmus ki- és megjavíthatatlan. Megjavíthatatlan, mert semmibe veszi az egyént, annak szabadságát, és semmilyen er?szaktól sem riad vissza vele szemben. Nemcsak az Istent, de annak teremtményét, a szabad akaratú embert is tagadja, s ha tér nyílik el?tte, rabigába hajtja vagy megsemmisíti.

A világra szabadult apokalipszis er?i a nemzeti szocializmus után a nemzetközi szocializmus képében is megérkeztek Magyarországra, hogy három küzdelmes év után bekebelezzék és felemésszék a magyar világ függetlenségét és szabadságát az azt védelmez? er?kkel együtt.

1956 ?szén hirtelen kitavaszkodott. Egy évtized s?r?södött össze egyetlen ver?fényes nappá. Az évekig tartó szenvedés és megaláztatás után a szabadságvágy és a lelkesedés a fojtást lelökte, kitört, s hatalmas sugárban indult az ég felé, hogy leverje onnan a vörös csillagokat. A lehulló csillagok, a porba zuhanó szobrok, a kommunista önkény földre döntött gépezete megrengette a földet, és az egész szovjet birodalom lába alatt megmozdult a föld.

Van úgy egy nemzet életében, hogy nem lehet tovább t?rni. Magyarországon '56-ban nem lehetett tovább t?rni, mert nem volt mire várni. Mindenki tudta, s aki nem tudta, az is érezte: nincs tovább. Ha folytatódik a szovjet világ, semmi nem marad a magyar életb?l, ami a miénk. Semmi, ami nagyszer? és fölemel?, amit ezer év alatt építettünk föl magunkban, s ami többé, fontosabbá teszi az életünket, mint a pusztá létfenntartásért folytatott küzdelem. Tenni kellett hát valamit. Sursum corda. Felemeltük hát szívünket, és fellázdunk. Fegyvert fogtunk, és szabadságharcot indítottunk, ahogy egy büszke, nagyra hivatott és rongyaiban is nagyszer? néphez illik. A csontjainkban és a zsigereinkben éreztük, hogy a haza sorsa forog kockán. Ezért nem számított a túler?. Nem lehetett többé méricskélni és latolgatni. Az emberfelettire kellett vállalkoznunk. Minden más a nemzet elenyészéséhez, lassú önfeladásához, biztos felmorzsolódásához vezetett volna.

Már kötésig süllyedtünk a nagy, szürke, durva és bárdolatlan szovjet világmasszába. Kultúrnemzeti létünk vége fenyegetett. Ez volt az igazság, ez a jöv? várt ránk, ezért ez volt a realitás. Fegyvert kellett ragadni, és harcba kellett szállni a hatalmas és félelmetes Szovjetunióval. A mérhetetlen túler?vel. És az akkori magyarok megtették. Megtették, amit megkövetelt a haza. Dics?ség a h?söknek! (...)

Micsoda er? dobogtatja annak a szívét, akiben megszületik a döntés; akár a halál kockázatát is vállalva, de kiáll a hazáért, a függetlenségért és a szabadságért. Szépek, bátrak és oly fiatalok voltak, mégis odaadták az életüket a mi szabadságunkért. Az a sok fiatal, akit meggyilkoltak, bebörtönöztek, menekülésre kényszerítettek, értünk és talán helyettünk halt meg, helyettünk került börtönbe, helyettünk kényszerült emigrációba. Helyettünk, akik szerencsésebbek voltunk, vagy csak kés?bb születtünk. Lemondtak a világról a világért, lemondtak az emberekr?l az emberekért, az életr?l az életért. Három és félezer szabadságharcos, aki elesett. Húszezer honfitársunk, aki megsebesült. Húszezer bebörtönzött. Tizenháromezer internált. 228 kivégzett. És a sortűzek halottjai.

Tudjuk, hogy a kommunizmus hideg valósága fel?rli az emberi méltóságot. Üresség, megcsappant életer?, önfeladás és kisser?ség marad utána. Ezzel szemben mi itt, Magyarországon azt köszönhetjük a h?seinknek, hogy a magyar történelem legsötétebb korszakában, a szovjet megszállás alatt meg?rizhettük a tartásunkat, felemelhettük a fejünket, mert ha titkokban is, de volt mire büszkének lenni. Gy?ztek, ha meghaltak is. Gy?ztek, mert elérték, hogy ránk, utódaikra, és minden ezután szület? magyar gyerekekre nem a diktatúra nyomasztó sötétségét, nem az emberi gyengeséget, nem a meghasonlást, hanem a kiállás, a bátorság, a h?siesség és a nagyság dics?ségét hagyták örökül. Gloria victis!

Tisztelt Ünnepl? Közönség!

Mi, magyarok a XX. század során háromszor ráztuk le magunkról a kommunista önkényt. Lerúgtuk magunkról a tanácsköztársaságot '19-ben, elvágtuk a rabszíjat '56-ban, és végül '90-ben megdöntöttük a gulyáskommunizmus uralmát is.

Az európai történelem váratlan és különös napkitörése, hogy a kommunizmust és a Szovjetuniót nem a szabad világ, nem is a vele szemben álló szuperhatalom döntötte meg, hanem azok a függetlenségre és szabadságra vágó nemzetek, amelyek súlyos évtizedek után újra kezükbe vették saját sorsukat.

Azok a magyarok vetettek véget a szocializmus ólmos, nyomasztó és kilátástalan szürkességének, akik 1956 után itt maradtak. Akik azt gondolták, mégsem futhat el egy egész ország. Nehéz sors várt rájuk, mégsem lépték át a határt. Maradtak mégis. A gyerekek miatt, akik túl kicsik voltak. A nagymama miatt, aki túl id?s volt. Magyarország miatt, amely túl árva volt, és nélkülük végleg elárvult volna. Maradtak és kibírták. Elszenvetdék a megtorlásokat, a megaláztatásokat, a jogtalan hátratételt, a lezárt határokat és a bedeszkázott égboltot. Kihúzták a következő 34 évet, megszülettek, megóvtak és felneveltek bennünket. S aztán amikor eljött az id?, mert mindennek rendelt ideje van, velünk, a gyerekeikkel és az unokáikkal összekapaszkodva, együtt egy év alatt fel?röltük a kommunisták uralmát.

Egyetlen látomásos év alatt visszaszorítottuk, meglékeltek és az els? választáson elsüllyesztettük a kommunistákat. Mi együtt.

Tisztelt Ünnepl?k!

A dönt? csapást itt, ezen a téren mértük rájuk. Igen, itt ezen a téren egyesítettük az '56-os szabadságharc áldozatainak igazságát a mi életer?nkkel és elszántságunkkal. H?seink kátránypapírba tekerve elföldelt testét újratemettük, és azzal a mozdulattal a kommunizmus koporsójába is beütöttük az utolsó szöveget, amelybe a legels?t '56 h?sei verték be. Az '56-ban meggyilkolt életek ereje dolgozott a sejtjeinkben, és az '56-ban eltiport igazság feszítette a mellkasunkat. Nem volt hatalom, ami megállíthatott volna bennünket.

Itt mondtuk ki, hogy a szovjet katonáknak távozniuk kell Magyarországról. Itt mondtuk ki, hogy az állampártot rá kell szorítani, hogy alávesse magát a szabad választásoknak. Itt mutattuk fel a lyukas zászlót, a sebet, amit az idegen megszállás és önkény ejtett a nemzet szívében. Itt egyesítette az ezerarcú tömeg életét egy közös rendszerváltó akaratba az '56-os szabadságharcosok emléke.

Victor Hugo azt mondta: Magyarország a h?sök nemzete. A magyar h?s különös fajta. Mifelénk nem az a h?s, aki másokat gy?z le, inkább az, aki a sorsot. Ünnepelhetnénk a pozsonyi csatát, amikor a nyugati túler?vel szemben véglegesítettük honfoglalásunkat. Vagy a nándorfehérvári diadalt, vagy azt, amikor nyögte Mátyás bús hadát Bécsnek büszke vára. Mi azonban március 15-én és október 23-án ünnepelünk. Ekkor ugyan nem nyertük meg a szabadságharcainkat, de bebizonyítottuk, hogy át lehet írni a sors könyvét. A sors könyvében az volt megírva, hogy se a Habsburg, se a szovjet birodalom ellen nincs mit tenni. S ha ebbe az akkoriak belenyugszanak, be is teljesedett volna rajtunk a végzet, és elnyeltek volna bennünket.

Mi, magyarok azonban nem hisszük, hogy lenne végzet, amely utolér, bármit teszünk is. De tudjuk, hogy van végzet, amelyik akkor ér utol bennünket, ha nem teszünk semmit. Mi úgy hisszük, hogy a sors könyvét a hitünk, a bátorságunk, a szeretetünk és az összefogásunk erejével – s ha úgy adódik, a vérünkkel – saját magunknak kell írni. A magyar h?s nem aggódik a sors miatt, hanem cselekszik.

Tisztelt Ünnepl? Közönség!

Szép dolog, hogy ilyen sokan jöttünk össze, hogy fejet hajtsunk az '56-osok emléke el?tt. Önök is tudják, és én is tudom, hogy nem csupán a tisztelet és az emlékezés hozott össze bennünket a mai napon. Azért jöttünk ide, mert azt is tudni akarjuk, hogy mi lesz? S mit kell tenni azért, hogy az legyen, amit szeretnénk?

El?ször is tisztán kell látnunk. Nyíltan és magabiztosan mondjuk ki, amit látunk és amit tudunk. El?ször is tudjuk, hogy a magyar szabadságnak nemcsak h?sei voltak, hanem áruói is.

Tudjuk, hogy az összes forradalmunkat külföldr?l verték le. Tudjuk azt is, mindig voltak olyanok, akik segítették a küls? ellenséget. Muszkavezet?k, pufajkások, vörös bárók – mikor mi volt éppen a világdívat.

Tudjuk azt is, hogy 2006-ban, 16 évnyi demokrácia után ezen a napon puskákkal vadásztak ránk a pesti utcán. Lovasrohamot vezényeltek, és kardlappal verték a békés ünnepl?ket. Azt is tudjuk, hogy mindez azért történhetett, mert azok kezében volt a kormányzati hatalom, akik gátlás nélkül felhasználhatták az állam fegyveres testületeit saját népük ellen.

Tudjuk jól, ne legyen kétségünk fel?le, ma ismét közénk lövetnének – jó esetben gumilövedékkel –, és megint ránk vezényelnék az állam er?szakszervezeteit. Ma is megtennék, ha megtehetnék. Csak azért nem teszik, mert a magyarok elsöpr? többsége a legutóbbi választáson félretolta ?ket.

Azt is tudjuk jól, hogy Magyarországot és a magyar embereket a volt kommunisták adták a spekulánsok és a nemzetközi pénzipar kezére. Tudjuk, hogy ?k voltak és mindig ?k azok, akik készen állnak arra, hogy Magyarországot ismét átadják a gyarmatosítóknak.

Arra is jól emlékszünk, hogy amikor 1989-ben itt álltunk lelkesen, azt gondoltuk, elég lesz a szabadsághoz, ha a szovjetek elmennek, és választásokat tartunk. Akkor még nem tudtuk, hogy a szabadságjogok összessége nem azonos a szabadsággal. Akkor még nem tudtuk, hogy a múlt emberei már szervezkednek, és készül?dnek hatalmuk átmentésére. Ahogy '56-ban is, amikor már úgy t?nt, sikerül és szabadok leszünk, már szervezték a

szovjetek visszahívását és a megtorlásokat. A rendszerváltás idején is már csendben szövetkeztek a küls? er?kkel, hogy átjátsszák nekik az ország vagyont és er?forrásait. A pufajkát öltönyre, a tavarist Tavaresre cserélték.

Akik korábban nyakig eladósították az országot, visszalopakodtak, és elvették a lehet?séget, hogy valóban mi, magyarok dönthessünk a saját életünkr?l. Nem a politikáról, nem a politikai pártokról, hanem a saját életünkr?l. Arról, hogy miképpen építjük föl a gazdaságot, miként szilárdítjuk meg a talajt a családok talpa alatt, mib?l és miként fogunk élni, és hogyan adunk esélyt a gyermekeinknek.

Tisztelt Ünnepl? Közönség!

A szabadság értelme nem pusztán az, hogy nincsenek itt a szovjetek, és nem vagyunk a KGST foglyai. A szabadság értelme nemcsak az, hogy felszabadítjuk és visszavesszük az országot. A szabadság nem itt ér véget, hanem éppen itt kezd?dik. A szabadság értelme az, miként József Attila tanította, hogy fölszabadíthatjuk és fölszabadítjuk a saját életünket. Mi rendezzük be, mi döntünk róla önállóan, mások beleszólása nélkül és a saját felel?sségünkre.

Tudjuk azt is, hogy 2010 óta nagy dolgok történtek Magyarországon, beleértve a legutóbbi választás példátlan összefogását is. Olyan döntéseket hoztunk, amelyhez senkit?l sem kértünk engedélyt, se jóváhagyást, s?t a fél világ ellenére hoztuk meg ?ket. Így lett saját alkotmányunk, amely a magyar és európai keresztény kultúra talapzatán áll. A nemzet határokon átível? újraegyesítésével így lettünk világnemzet, ahol az egész magyarság közösen dönt a jöv?jér?l.

Úgy döntöttünk, nem élünk tovább a nemzetközi pénzügyi alapok foglyaiként, a közös teherb?l többet kell viselniük a bankoknak és a nemzetközi cégeknek. Úgy döntöttünk, hogy segély helyett munkára építjük az életünket, a családok nyomasztó terheit visszanyessük. Nemzeti gazdaságpolitikát indítunk, újraiparosítjuk az országot, és a magyar földet végleg magyar kézben tartjuk. Úgy döntöttünk, hogy megfiatalítjuk nemzetünk f?városát, hogy büszkék lehessünk rá, és ismét csodájára járhasson a világ. A magyarok érdekében hoztunk döntéseket a magyar szabadság nevében.

Vitákat és összet?zéseket vállaltunk, és sorra megnyertük azokat. Közeledünk a valódi felszabadulás, a mindennapi szabadságunk felé.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Miután tisztán látjuk a helyzetet, és miután nyíltan kimondtuk, amit tudunk, most egyenesen meg kell mondanunk, mit akarunk. Azt akarjuk, hogy mindezt ne lehessen újra elvenni a magyaroktól. Azért vagyunk itt, hogy megmutassuk, nem engedjük, hogy ismét elvegyék a nyugdíjat, a fizetést és a gyedet. Azt akarjuk, hogy ne lökdhessék újra adósságba a családunkat, a városunkat és az államunkat. Azt akarjuk, hogy ne tehessék megint együtt tönkre Magyarországot, ne szolgáltatathassák ki újra a spekulánsoknak és a bürokratáknak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem dugjuk homokba a fejünket. Látjuk, hogy megint szervezkednek, fenekednek, hamisítanak, és megint idegenekkel szövetkeznek. Látjuk, hogy ismét szórják a gy?löködés, a viszály és az er?szak magvait.

Nincsenek véletlenek. A Békemenetet nem véletlenül hívják így. Mi ugyanis mindannyian szelíd, nyugodt, der?s, vagyis békés életet akarunk. A békeség azonban nem azonos az együgy?séggel és a baleksággal. Nem azonos a tétlenséggel. Mert nincsen és sohasem volt béke igazság nélkül. Az igazságért márpedig tenni kell. Ezért jól tette a Békemenet, amikor visszaverte a gyarmatosítási kísérletet. Köszönet érte!

Tisztelt Ünnepl? Polgárok!

És végül egyenesen és nyíltan meg kell mondanunk azt is, mit fogunk most tenni. El?ször is, nem fogjuk tétlenül nézni, le fogjuk leplezni az összes hazugságot, hamisítást és az újabb trükkök százait. A küzdelem komoly lesz, mert a szabadságot nekünk mindig drágán mérik. Tudnotok kell, nem elég jól kormányozni, nem elég kiszabadulni a hitelez?k szorításából, nem elég a gazdaság rendbetétele, és nem elég az eredmények hosszú sora, és nem elég semmilyen biztató felmérés sem. Máshol talán elég lenne, de mi magyarok vagyunk, ezért ez mind nem elég. Jól ismerjük a saját fajtánkat; szeretnénk mi látni azt a kormányt, amivel mi meg vagyunk elégedve.

Ezért nem hihettek, hogy a kormányotok nélkületek és helyettetek megnyeri a küzdelmet. Nem hagyhatjátok a munkát egyszer?en a kormányra vagy a pártokra. Ha meg akarjuk védeni az alkotmányunkat, a munkahelyeinket, a nyugdíjunkat, a fizetésünket és a rezsicsökkentést, vagyis ha meg akarjátok védeni a mindennapi életetek szabadságát, személyesen kell részt venni a küzdelemben. Mindenkinek a maga helyén és a maga területén el kell végeznie a szükséges munkát.

Szervezétek, jelentkeztek és csatlakoztatok!

Nincs okunk kapkodni, de lassan és biztosan be kell indítanunk a gépezetünket, hadrendbe kell állítani csapatainkat, éppen úgy, ahogyan 2010-ben tettük.

Készüljétek! Most befejezhetjük azt, amit '56-ban elkezdtünk. Mindenkire szükség lesz. A tanárra, az orvosra, a boltosra, a munkásra, a sof?rre, az egyetemi professzorra, a hentesre és a virágárusra, a fiatalokra és az id?sekre. Mindenkire szükség lesz. Most az a legfontosabb, hogy nekikezdjünk, hogy elinduljunk.

Hogy tudjátok, ahogy '56-ban is tudtuk: nincs középút. Vagy felszabadítjuk magunkat, vagy nem leszünk szabadok. A szabadság nem sors, hanem választás kérdése, és aki nem a szabadságot választja a saját erejéb?l, annak a szolgaság lesz a végzete.

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!

Ajánló